

Књига пророка Данила — број деведесет један

Откривање пророчке реке: путовање кроз повезаности између покрета Данилових виђења

Jeff Pippenger
2024-02-24

Знање које је било отпечаћено у покрету првог анђела представљено је виђењем на реци Улај у књизи пророка Данила. То виђење представља седмо, осмо и девето поглавље Данилове књиге, а знање које је било отпечаћено у покрету трећег анђела представљено је виђењем на реци Хидекел, које представља десето, једанаесто и дванаесто поглавље. Везе између та два покрета су многобројне. Та два покрета повезана су са сто двадесет и шест година, од побуне 1863. године до времена краја 1989. године.

Оба времена краја, у сваком покрету, обележена су „седам времена“ из Левитске двадесет шесте. Паганизам, а затим папизам, газили су Светињу и војску до времена краја 1798. године. Од побуне 1863. године па до 1989, одвијало се духовно гажење, као што је представљено четирима гадостима из осме главе Језекиљеве.

Четрдесет и шест година од краја првог гнева до краја последњег гнева 1844. године, у току којих је Христос подигао духовни храм у који је изненада дошао 22. октобра 1844, одговарају времену краја 1989. године па до ускоро долазећег закона о недељи, када Христос поново подиже духовни храм, у који ће изненада доћи у часу великог земљотреса из једанаестог поглавља Откривења.

Када је трећи анђеоло дошао 1844. године, Гласник завета изненада се појавио да очисти синове Левијеве, али су до 1863. ти неверни Левити одбацили Мојсијеву поруку коју је донео Илија и окренули се да лутају по пустињи. У том процесу кушања „градитељи“ ће на крају одбацили „камен угаони“ „седам времена“, а затим прећи из покрета Филадельфије у цркву Лаодикије. У последње дане, када Гласник завета изненада дође у свој храм, при скором доласку закона о недељи, Он ће употребити верне Левите да позову друго стадо Његово. Верни у последњим данима прећи ће из „цркве“ Лаодикије у „покрет“ Филадельфије.

Покрет првог анђела објавио је своју формулисану поруку двеста двадесет година након што је објављена Библија краља Џејмса, а покрет трећег анђела објавио је своју формулисану поруку двеста двадесет година након што је објављена Декларација о независности. Формулисана порука оба покрета била је оснажена испуњењем једног пророчанства о исламу, које је било обележено силаском једног анђела. Долазак анђела означио је почетак „расправе“ из другог поглавља Авакума и довео до објављивања Авакумових таблица.

Оснажена порука представљена Авакумовим плочама довела је до разочарања, које је увело време одлагања, које је довело до поруке Поноћног вапаја, што се завршило испуњењем поруке Поноћног вапаја. Паралеле које постоје између ова два покрета представљају коначан доказ за оне који желе да виде, да су сви елементи милеритске историје повезани са историјом сто четрдесет и четири хиљаде и да се у њој понављају. Временски период позне кише типолошки је приказан у милеритском покрету, а испуњава се у покрету Future for America. Надахнуће изнова и изнова обавештава оне који су вољни да чују да ће је примити само они који препознају позну кишу.

Раздобље, покрет и порука позне кише сви су представљени у историји милерита, а реч „препознати“ означава увидети нешто што сте већ раније видели. Једини начин да се сагледају раздобље, покрет и порука позне кише јесте да се препозна да су они били приказани у историји милерита. То је такође било приказано и у другим светим реформним покретима. Милеритски покрет био је почетни покрет који представља завршни покрет и стога има много више непосредних указивања него ранији реформни покрети. Он такође носи печат Алфе и Омеге, који крај једне ствари увек приказује почетком једне ствари.

У милеритском покрету били су постављени темељи, а средишњи стуб било је осмо поглавље Књиге пророка Данила, стихови тринаести и четрнаести. Свесан сам да сестра Вајт поистовећује четрнаести стих са средишњим стубом и темељем, али стварност је у томе да је четрнаести стих одговор на питање из тринаестог стиха. Одговор је празан без разумевања питања које изазива тај одговор. Тринаести стих препознаје визију гажења, која се остварује посредством двеју пустошних сила, а четрнаести стих је визија Христа који обнавља светињу и војску које су биле погажене. Две визије су непосредно повезане контекстом, граматиком и Палмонијем, Чудесним Бројачем.

Вилијам Милер је био употребљен да утврди темељне истине, а то су Данило, осма глава, стихови тринаести и четрнаести. Први драгуљ који је открио био је „седам времена“, што представља гажење из тринаестог стиха, а оквир на којем је изградио сву своју пророчку структуру био је мотив „две силе пустошења“, представљен у тринаестом стиху. Милер је исправно препознао да је „свагдашња“ гадост из тринаестог стиха било паганство, а преступничка сила пустошења папство. У том смислу, сама „основа“ Милеровог оквира, и „основа“ темеља и средишњег стуба, била је разумевање да „свагдашња“ у осмој глави представља паганство. Основа пораста знања из милеритске историје била је да је „свагдашња“ из Данила, осме главе, паганство, а надахнуће је пажљиво истакло да су „они који су објављивали вапај о часу суда имали исправно разумевање о свагдашњој“.

Темељ светлости представљене као „умножавање знања“ у време краја 1989. године јесте такође и „свакодневна“. То је једноставно још једна божанска паралела. Да би се препознало умножавање знања које је представљено у последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, неопходна је примена списка Елен Вајт. У својим списима она указује да ће се историја тридесет првог стиха једанаестог поглавља Данила поновити у завршним стиховима једанаестог поглавља Данила. Без тог надахнутог трага, разумевање паралелне историје тридесет првог стиха са четрдесетим и четрдесет првим стихом било би много

тежи задатак.

„Свагдашње“ у књизи пророка Данила представља паганство и темељ је темеља за милерите, а уједно је и темељ поруке за покрет сто четрдесет и четири хиљаде. То је такође истина која је намерно претворена у заблуду посредством „лажи“ која је уведена у трећи нараштај лаодикијског адвентизма, а која је била предображена трећом гадошћу — „жене које плачу за Тамузом“ — у осмој глави Језекиља, као и компромисом који представља трећа црква, Пергам.

Божанско вођство које усмерава улогу „свакодневне“ као питања у времену позног дажда апсолутно је задивљујуће и превазилази сваку могућност људске конструкције. Четврта генерација лаодикијског адвентизма приказана је како се клања сунцу, представљајући тако прихватање жига звери. Сестра Вајт указује да примити тај жиг значи доћи у исти ум као и звер, и да ће они који постану збуњени у погледу значења антихриста, на крају стати на страну човека греха. Све је то представљено древним старцима у Јерусалиму у осмом поглављу Језекиља.

У трећем и четвртм нараштају Бог суди онима који Га мрзе, и тај суд се извршава док друга класа прима печат Божјег одобрења. Управо онај одломак Светог писма који је Вилијаму Милеру пружио светлост која му је била потребна да препозна да је пагански Рим тај који је у књизи пророка Данила представљен као „свагдашња жртва“, јесте и најнепосредније поистовећење човека греха, коме се старци клањају у осмом поглављу Језекиља. То поглавље поистовећује папу друге пустошеће силе, док истовремено поистовећује и паганизам прве пустошеће силе. А истина која је предмет тог одломка јесте улога паганског Рима, који је у 2. Солуњанима сила што задржава папство да не узиђе на престо све до 538.

„Svakodnevna služba“, која је била Милерова темелјна истина и која му је омогућила да изгради пророчки оквир заснован на две пустошеће силе које gaze Светинју и војску, јесте истина коју Павле препознаје као истину која се одбацује и која наводи на силну заблуду оне који баš ту истину не љубе у последњим данима. У складу са упоредним историјама, та иста истина, која је темелјна истина, омогућила је организацији Future for America да изгради пророчки оквир о коначној троstrukoj унији у последњим данима.

И не само то, него је та темелјна истина, која је темелјна истина за обе упоредне историје, претворена у „лаж“ која постаје камена основица заблуде и Павлове силне обмане, као оквир лажне поруке позног дажда о „миру и безбедности“, коју објављују људи који више никада неће подићи свој глас и показати Божјем народу његове преступе. „Свакодневна“ представља темељ и покрета првог и покрета трећег анђела, а када су побуњеници из Лаодикије изврнули њено значење наглавачке, поистовећујући сотонски симбол са симболом Христа, тај лажни симбол постао је темељ кривотворене поруке лажног позног дажда.

Станите, и чудите се; вичите и вапите: пијани су, али не од вина; посрћу, али не од силнога пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна и затворио вам очи; пророке и ваше поглаваре, видиоце, покрио је. И свака вам је визија постала као речи запечаћене

књиге, коју дају ученоме, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје неукому, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен. Зато рече Господ: Пошто ми се овај народ приближава устима својим и уснама својим поштује ме, а срце своје удаљио је далеко од мене, и страх њихов према мени научен је по заповести људској, зато, ево, учинићу опет чудесно дело међу овим народом, чудесно дело и дивоту; јер ће пропасти мудрост мудрих њихових, и разум разумних њихових сакриће се. Тешко онима који дубоко скривају савет свој од Господа, и дела су им у тами, и говоре: Ко нас види? и ко нас зна? Заиста, ваше извртање ствари наопако сматраће се као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће саздано рећи ономе који га је саздао: Није имао разума? Исаија 29:9–16.

Сви пророци говорили су о последњим данима, а отворено лагање да би се значење „свакодневне“ изокренуло наглавачке тесно подражава дефиницији неопростивог греха. Приписати некој особи да је заувек изгубљена превазилази способност, као и морални ауторитет, људи у односу на друге људе, али то није оно што се овде означава.

Они у Исаије који изврћу ствари наопако, што је једноставно други израз за оно што Исаија на другом месту означава као називање таме светлошћу или светлости тамом, поистовећују се са старешинама који управљају Јерусалимом, док се представља њихов коначни суд.

Тешко онима који зло називају добром, а добро злом; који таму стављају место светлости, а светлост место таме; који горко стављају место слаткога, а слатко место горкога! Тешко онима који су мудри у својим очима и разумни пред самима собом! Тешко онима који су јунаци да пију вино, и људи од снаге да мешају силно пиће: који оправдавају безбожника за мито, и одузимају правду праведнику! Зато као што огањ прожиди стрњику, и пламен сажиге плеву, тако ће корен њихов бити као трулеж, и цвет њихов подићи се као прах; јер су одбацили закон Господа над војскама, и презрели реч Свеца Израилјева. Зато се разгневио Господ на свој народ, и пружио руку своју на њих, и ударио их: и затресла су се брда, и лешеве њихови беху растргнути насред улица. При свему томе гнев се његов не одврати, него је рука његова још испружена. И подигнуће заставу народима издалека, и довикнуће им с краја земље: и, ево, доћи ће брзо и хитро. Исаија 5:20–26.

Божји барјак (сто четрдесет и четири хиљаде) подиже се као барјак при скором доношењу закона о недељи, када се „гнев Господњи распалио на народ његов“, и Он пружа „руку своју на њих“, и „удара их“, и „њихови ће лешеве бити растргнути насред улица“. Насред улица јесу улице Јерусалима када се анђелима затирачима из деветог поглавља Језекиљевог заповеда да изиђу „и убијајте; нека око ваше не жали, нити имајте милости: старца и младића, и девојке, и децу, и жене побијте до истребљења; али ниједном човеку на коме је знак не приступајте; и почните од моје светиње. Тада почеше од старих људи који беху пред домом.“ Језекиљеви „стари људи“, за које сестра Вајт каже да су били они који је требало да буду чувари народа, јесу Исаијини „пијанице Јефремове“ који „изврћу све наопако“ у двадесет осмом и двадесет деветом поглављу.

У петом поглављу, то су они који су „јунаци да вино пију, и људи снажни да силовито пиће мешају; који оправдавају безбожника за награду.“ Објављивањем књиге Questions on Doctrine, древни људи су пили из чаше отпалог протестантизма и изнели лажно јеванђеље оправдања које тврди да људи не могу бити посвећени, да је Христос наша Замена, али не и наш Узор. Чинећи то, књига је оправдала безбожника, ради награде да буде прихваћена међу палим црквама отпалог протестантизма. Овај одломак указује на њихов коначни суд, а разлог за тај суд јесте то што су „презрели реч Свеца Израилјева.“ Они су то учинили одбацујући разумевање „свакодневне“, које су изнели они који су објавили вапај часа суда, и пијући из чаше отпалог протестантизма.

У том одломку они претварају слатко у горко, а горко у слатко. Порука која је у руци анђела када Он силази јесте слатка, али закључак поруке је горак. Они тврде да је права порука позног дажда, која почиње када анђеол силази, горка, а на завршетку препознају слатку лажну поруку мира и безбедности, јер не могу а да не изврћу ствари наглавачке.

Одељак у коме је овај грех представљен налази се при крају времена њиховог заједничког пробног рока. Стога је прикладно увидети да су њихова дела, којима сатанско дело паганства поистовећују са Христовим делом, пророчки паралелна неопроштивом греху, који се састоји у поистовећивању дела Светога Духа са делом Сотониним. Постављање „лажи“ у трећу генерацију адвентизма обезбедило је темељну логику њихове лажне поруке о позној киши и, на крају, навлачи на њих силну заблуду. Управо одломак у коме је Милер дошао до разумевања исправног значења „свакодневне жртве“ јесте место где су они приказани као свргнути.

Нека вас нико ни на који начин не превари; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад, и не открије се човек греха, син погибли; који се противи и узвисује изнад свега што се назива Богом или чему се клања; тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. Не памтите ли да сам вам ово говорио још док сам био код вас? И сада знате шта га задржава да се открије у своје време. Јер тајна безакоња већ делује; само док се не уклони онај који сада задржава. И тада ће се открити тај Безаконик, кога ће Господ погубити духом уста својих и уништити светлост свога доласка; њега, чији је долазак по дејству сатанином са сваком силом и знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде међу онима који гину; јер не примише љубав истине да би се спасли. И зато ће им Бог послати силу заблуде, да верују лажи; да буду осуђени сви који не повероваше истини, него завољеше неправду. 2. Солуњанима 2:3–12.

Пророци говоре више о последњим данима него о било којој другој претходној светој историји, а то важи и за овај одломак. Темељ Милеровог умножавања знања јесте уједно и темељ умножавања знања које је дошло 1989. године, јер исправно разумевање пророчке историје повезане са „свагдашњом“, описује историју четрдесетог и четрдесет првог стиха једанаесте главе Данила. То значи да, ако ученик пророчанства не разуме улогу паганизма и његов пророчки однос према папском Риму, онда ученик неће бити у стању да препозна да је дело најпре обуздавања успона папства, а затим и дело постављања папства на престо

земље, извршио паганизам, и да то дело представља праслику улоге звери из земље из Откривења тринаест, која у почетку обуздава папство, али се затим мења и поставља га на престо земље. Улога звери из земље из Откривења тринаест представљена је као будућност Америке.

Наставићемо наше разматрање скидања печата са светлости реке Хидекела у нашем следећем чланку.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже о онима који су имали велику светлост: ‘Они нису ожалосћени нити запрепашћени због свога моралног и духовног стања.’ Да, они су изабрали своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати њихове обмане, и навешћу на њих оно чега се боје; јер кад позвах, нико се не одазва; кад говорих, нису слушали; него чинише зло пред очима Мојим, и изабраше оно што Мени није било по вољи.’ ‘Бог ће им послати силу преваре, да верују лажи,’ јер не примише љубав истине да би се спасли, ‘него су уживали у неправди.’ Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.“

„Небески Учитељ је упитао: ‘Каква би јача обмана могла завести ум од претварања да градите на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините по начелима световне политике и грешите против Јехове? О, то је велика превара, заносна обмана, која овладава умовима када људи који су некада познавали истину, побркају облике побожности са њеним духом и силом; када умишљају да су богати и обогаћени и да им ништа није потребно, док су у стварности у потреби за свиме.’“

„Бог се није променио према Својим верним слугама који чувају своје хаљине неоскврњене. Али многи вичу: ‘Мир и сигурност’, док изненадна пропаст долази на њих. Ако не буде темељног покајања, ако људи не понизе своја срца исповедањем и не приме истину онакву каква је у Исусу, никада неће ући у небо. Када се очишћење буде збило у нашим редовима, више нећемо почивати у безбрижности, хвалећи се да смо богати и обогаћени добрима, те да нам ништа није потребно.”

„Ко може истинито рећи: ‘Наше је злато окушано у огњу; наше су хаљине неокаљане од света’? Видела сам нашег Учитеља како указује на хаљине такозване праведности. Скидајући их, открио је нечистоту испод њих. Тада ми је рекао: ‘Зар не видиш како су претенциозно прикрили своју нечистоту и трулеж карактера? ‘Како поста верни град курва!’ Дом Оца мојега начињен је домом трговине, местом одакле су божанско присуство и слава отишли! Зато постоји слабост, и снаге нема.’“ Сведочанства, књига 8, 249, 250.